

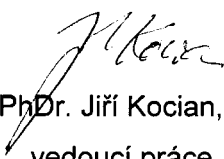
Posudek na bakalářskou práci Zity Kadlecové Edvard Beneš a slovenské osobnosti v počátcích druhého československého odboje, Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Ústav politologie 2010, 78 s. rukopisu

V předložené bakalářské práci se Zita Kadlecová zabývá vybranými otázkami z dějin české politiky z počátků druhého československého odboje v Paříži a v Londýně v letech 1938-1941. Sleduje proměny české politiky a programů odboje v období od abdikace prezidenta Beneše v říjnu 1938 až po uznání československé zahraniční vlády ve Velké Británii v létě 1941. V práci se pokusila vyložit vztahy a také spory mezi významnými osobnostmi československé emigrace ve vymezené době. Zvláště se pak zaměřila na vztahy mezi E. Benešem a významnými slovenskými politiky a diplomaty – Štefanem Osuským, Milanem Hodžou a Jánem Papánkem. Pozorně se věnovala proměnám vývoje i jednotlivým událostem v prostředí londýnské emigrace spojenými s aktivitami výše jmenovaných politiků a mezním okamžikům vývoje zahraniční akce v uvedeném období. Sledovala též, jak mohly vazby mezi těmito osobnostmi ovlivnit program a činnost odboje, a jak se mohly promítnout do další činnosti zahraničního odboje z hlediska jeho mezinárodního postavení či personálního obsazení exilových struktur. Práce je přehledně rozdělena do sedmi částí včetně úvodu a závěru. Pět výkladových kapitol mapuje chronologicko-tématicky dané období a vývoj událostí z hlediska výše uvedené problematiky. Autorka správně podotýká, že se jedná z hlediska historie druhého československého odboje o diskontinuitní etapu české politiky. Uvádí, že zejména představy E. Beneše, Š. Osuského a M. Hodži se střetávaly nejen v otázkách uspořádání exilu a v otázkách budoucího uspořádání obnovené republiky, ale nemohly se domluvit na vůdčí osobě československé zahraniční akce, ani na struktuře a složení exilových orgánů. Z. Kadlecová připomíná spory o stěžejní orientaci odboje a o budoucí postavení Slovenska a Slováků v osvobozené republice. Z. Kadlecová zřetelně zasadila výklad do mezinárodního kontextu a upozornila na změny v postavení sledovaných osob z hlediska proměny pozic jednotlivých hostitelských zemí. Autorka uvádí, že Francie let 1939-1940 byla výhodou pro Š. Osuského a Velká Británie té doby přála významu Milana Hodži. Edvard Beneš v této době měl určité pozice zejména díky činnosti J. Papánka v určitých kruzích v USA a díky kontaktům Jana Masaryka i částečně ve Velké Británii. Teprve letní porážka Francie v červnu 1940 a výměna politické garnitury ve Velké Británii na jaře 1940 výrazně posílila postavení prezidenta Beneše. V této době, kdy svoji roli hrála i otázka odzúdnání platnosti mnichovské smlouvy z podzimu 1938, byla důležitým problémem nejednoty E. Beneše a některých Slováků otázka kontinuity budoucí republiky v otázce návaznosti na režim první či druhé republiky. Ideovými rozdělovníky pak byla též otázka zachování slovenské autonomie realizované po Mnichovu 1938 či uplatnění myšlenky čechoslovakismu jako neúspěšně prosazované jednotící státní ideje.

Práci Z. Kadlecové pokládám v mnoha ohledech za zdařilou a přínosnou pro další zmapování dějin české politiky v tomto dramatickém období. Oceňuji cílevědomost autorky s jakou přistupovala k přípravě a zpracování předložené práce a také zodpovědné hledání odpovědí či vysvětlení při objasnění řady otázek souvisejících s tématem práce. Velkou pozornost věnovala rozboru politologické a historické literatury a oceňuji velmi pečlivě zpracovaný jmenný rejstřík uváděných politických osobností dané doby.✕

Předkládaná bakalářská práce Zity Karelové svůj cíl splnila. Na základě studia literatury prokázala schopnost samostatné interpretace řady důležitých otázek souvisejících s politickou a programovou činností československé zahraniční akce v letech 1938-1941.

Předkládaná bakalářská práce **Zity Kadlecové Edvard Beneš a slovenské osobnosti v počátcích druhého československého odboje** svým zpracováním a obsahem splňuje požadovaná kritéria, a proto ji **doporučuji** k obhajobě a navrhuji ohodnotit ji stupněm **v ý b o r n ý .**

Doc. PhDr. Jiří Kocian, CSc.
vedoucí práce

Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v.v.i.

V Praze 12. června 2010